

SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (peti senat)

z dne 22. januarja 2009*

V zadevi T-316/07,

Commercy AG, s sedežem v Weimarju (Nemčija), ki jo je sprva zastopal F. Jaschke, nato S. Grosse in I. Müller, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), ki ga zastopa S. Schäffner, zastopnik,

tožena stranka,

druga stranka v postopku pred odborom za pritožbe UUNT, intervenientka pred Sodiščem prve stopnje, je

* Jezik postopka: nemščina.

easyGroup IP Licensing Ltd, s sedežem v Londonu (Združeno kraljestvo), ki jo zastopata T. Koerl in S. Möbus, odvetnika,

zaradi tožbe zoper odločbo drugega odbora za pritožbe UUNT z dne 19. junija 2007 (zadeva R 1295/2006-2) v zvezi s postopkom za ugotovitev ničnosti med družbama Commercy AG in easyGroup IP Licensing Ltd,

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (peti senat),

v sestavi M. Vilaras (poročevalec), predsednik, M. Prek in V. Ciucă, sodnika,
sodna tajnica: C. Kantza, administratorica,

na podlagi tožbe, vložene v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 20. avgusta 2007,

na podlagi odgovora na tožbo, ki ga je UUNT vložil v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 7. januarja 2008,

na podlagi odgovora na tožbo, ki ga je intervenientka vložila v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 21. decembra 2007,

na podlagi vloge za pravno pomoč, ki jo je vložila tožeča stranka 18. septembra 2008,

na podlagi obravnave z dne 18. septembra 2008,

na podlagi pisnih stališč glede vloge za pravno pomoč tožeče stranke, ki sta jih predložila UUNT in intervenientka 2. oktobra 2008,

na podlagi sklepa predsednika z dne 9. oktobra 2008 o končanju ustnega postopka

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

¹ Intervenientka, družba easyGroup IP Licensing Ltd, je 21. septembra 2000 pri Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT) vložila zahtevo za

registracijo znamke Skupnosti na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL 1994, L 11, str. 1), kot je bila spremenjena.

- 2 Znamka, za katero je bila zahtevana registracija, je besedni znak easyHotel.
- 3 Proizvodi in storitve, za katere je bila zahtevana znamka, spadajo v razrede 9, 16, 25, 32, 33, 35, 36, 38, 39, 41 in 42 Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji blaga in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kot je bil revidiran in spremenjen.
- 4 Znamka Skupnosti je bila 30. junija 2004 registrirana pod številko 1866706 za vse proizvode in storitve, na katere se je nanašala zahteva za registracijo.
- 5 Tožeča stranka, družba Commercy AG, je 11. februarja 2005 vložila zahtevo za ugotovitev ničnosti zadevne znamke na podlagi člena 55 Uredbe št. 40/94. Ob tem se je sklicevala na razloge, ki so naštet v členu 52(1)(a) navedene uredbe v povezavi s členom 8(1) iste uredbe.
- 6 Zahteva za ugotovitev ničnosti je temeljila na predhodni nacionalni besedni znamki EASYHOTEL, registrirani v Nemčiji za različne proizvode in storitve, ki med drugim spadajo v razreda 9 in 42, ki ustrezata tema opisoma:

- razred 9: „programska oprema za vzpostavitev spletnih trgovin, neodvisnih od kakršnegakoli komunikacijskega omrežja, in spletnih avtorskih sistemov, namenjenih predvsem rezervaciji, naročilu in plačilu hotelskih sob“;

7 Zahteva za ugotovitev ničnosti je bila vložena zoper vse proizvode in storitve, označene s sporno znamko.

⁸ Intervenientka se je 12. februarja 2005 na podlagi člena 49 Uredbe št. 40/94 odpovedala sporni znamki za vse proizvode in storitve iz razredov 9 in 38 ter za del storitev iz razreda 42, za katere je bila registrirana. To odpoved je UUNT registriral 28. junija 2005.

9 Med storitvami iz razredov 39 in 42, ki so označene s sporno znamko po tej odpovedi, so tiste iz razredov 39 in 42, ki ustrezajo tema opisoma:

- razred 39: „informatijske storitve v zvezi z vsemi prevoznimi storitvami, vključno z spletnimi informacijskimi storitvami, ki se opravljajo na podlagi računalniške podatkovne baze ali spleta; storitve rezervacij in naročila potovanj na svetovnem spletu (World Wide Web)“;
- razred 42: „računalniško podprte storitve za rezervacijo hotelskih sob“.

10 Z odločbo z dne 31. julija 2006 je oddelek za izbris zavrnil zahtevo za ugotovitev ničnosti, ker je menil, da eden od pogojev, ki so nujni za uporabo člena 8(1)(b) Uredbe št. 40/94, ni bil izpolnjen, namreč enakost ali podobnost proizvodov in storitev, ki jih označujeta nasprotujoči si znamki.

11 Tožeča stranka je 29. septembra 2006 na podlagi členov od 57 do 62 Uredbe št. 40/94 vložila pritožbo zoper odločbo oddelka za izbris v delu, v katerem je slednji zavrnil zahtevo za ugotovitev ničnosti zadevne znamke za storitve iz razredov 39 in 42, ker naj bi bili proizvodi in storitve iz razredov 9 in 42, ki jih označuje prejšnja znamka in so naštet v točki 6 zgoraj, podobni storitvam iz razredov 39 in 42, ki jih označuje zadevna znamka in so naštet v točki 9 zgoraj.

- 12 Z odločbo z dne 19. junija 2007 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba), ki je bila tožeči stranki vročena naslednji dan, je drugi odbor za pritožbe UUNT zavrnil pritožbo tožeče stranke in potrdil odločbo oddelka za izbris.
- 13 V bistvu je odbor za pritožbe menil, da zadevni proizvodi in storitve niso bili niti enaki niti podobni in da se zato člen 8(1)(b) Uredbe št. 40/94 ne uporabi.

Predlogi strank

- 14 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj razglasi ničnost sporne znamke.

- 15 UUNT in intervenientka Sodišču prve stopnje predlagata, naj:

- zavrne tožbo;
- tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo*Vloga za pravno pomoč*

- ¹⁶ V skladu s členom 94(1), drugi pododstavek, Poslovnika Sodišča prve stopnje pravna pomoč obsega vse stroške ali del njih, ki se nanašajo na pomoč in zastopanje pred njim. Te stroške prevzame blagajna Sodišča prve stopnje. V odstavku 2 je dodano, da ima pravico do pravne pomoči vsaka fizična oseba, ki je zaradi svojega premoženjskega stanja v celoti ali delno nesposobna nositi stroške iz odstavka 1.
- ¹⁷ Iz teh določb izhaja, da pravna oseba, kot je družba Commercy, ne more biti upravičena do pravne pomoči.
- ¹⁸ Vendar pa je med obravnavo predstavnik tožeče stranke zatrjeval, da bi bilo treba odvetnico B., ki je vložila tožbo kot upraviteljica stečajnega postopka, ki se je začel proti premoženju družbe Commercy, obravnavati kot tožečo stranko v obravnavani zadevi. Ker je odvetnica B. fizična oseba, naj bi bila upravičena do pravne pomoči.
- ¹⁹ Ta utemeljitev ni pravilna. Ni sporno, da iz spisa postopka pri UUNT, ki je bil posredovan Sodišču prve stopnje v skladu s členom 133(3) Poslovnika, izhaja, da je

sporno zahtevo za ugotovitev ničnosti vložila odvetnica B. v zgoraj navedeni vlogi. Vendar pa je UUNT to zahtevo pravilno obravnaval, da je bila vložena v imenu družbe Commercy, ki je imetnik prejšnje znamke.

- 20 Zahtevo za ugotovitev ničnosti, ki bi jo vložila odvetnica B. v svojem imenu, bi namreč UUNT moral razglasiti za nedopustno. Iz člena 55(1)(b) Uredbe št. 40/94 v povezavi s členoma 42(1) in 52(1) te uredbe izhaja, da lahko zahtevo za ugotovitev ničnosti, ki temelji na členu 8(1) te uredbe, vložijo samo imetniki prejšnjih znamk, ki se nanje sklicujejo v utemeljitev te zahteve, ali imetniki licenc, ki jih ti pooblastijo. Vloga upravitelja v stečajnem postopku nad gospodarsko družbo pa ne ustreza nobeni od teh dveh kategorij.
- 21 Pritožbo pri odboru za pritožbe in tožbo pri Sodišču prve stopnje je treba obravnavati, kot da ju je vložila družba Commercy. Ker se je namreč zahteva za ugotovitev ničnosti obravnavala, kot da jo je vložila družba Commercy, ju je treba na podlagi razlage, da je navedeno pritožbo oziroma tožbo vložila odvetnica B., nujno zavreči, ker ju je – v nasprotju s tem, kar določata člena 58 in 63(4) Uredbe št. 40/94 – vložila oseba, ki ni pooblaščen za vložitev pritožbe oziroma tožbe zoper odločbo oddelka za izbris in odločbo odbora za pritožbe.
- 22 Vendar tožeča stranka zatrjuje, da nemška postopkovna pravila določajo, da je upravitelj stečajnega postopka lahko stranka v sodnem postopku v lastnem imenu kot „Partei kraft Amtes“, in ne v imenu fizične ali pravne osebe, v zvezi s katero se vodi zadevni stečajni postopek.

23 Te utemeljitve ni mogoče sprejeti. Poleg dejstva, da nemška postopkovna pravila v tem primeru niso upoštevna, ker postopek pri Sodišču prve stopnje urejajo pravila Poslovnika, zadostuje poudarek, da ta utemeljitev, ki se nanaša izključno na sodne postopke, ne omaja zaključka, da bi bilo treba zahtevo za ugotovitev ničnosti, da bi bila dopustna, pri UUNT vložiti v imenu družbe Commercy. Kot je navedeno zgoraj, pa je družba, ki je vložila zahtevo za ugotovitev ničnosti, hkrati tista družba – ki jo v obravnavanem primeru zastopa stečajna upraviteljica – tista, ki je procesno upravičena za vložitev pravnega sredstva zoper odločbe oddelka za izbris in odbora za pritožbe.

24 Iz navedenega izhaja, da ker je tožeča stranka v obravnavani zadevi družba Commercy, torej pravna oseba, ne more biti upravičena do pravne pomoči.

25 In tudi če bi bilo treba odvetnico B. obravnavati kot tožečo stranko v obravnavani zadevi, se vloži za pravno pomoč ne bi ugodilo.

26 V vloži za pravno pomoč tožeča stranka namreč navaja, da je treba za presojo njene utemeljenosti upoštevati premoženjsko stanje družbe Commercy, ne pa osebno premoženjsko stanje njene stečajne upraviteljice. Kot je navedel UUNT v svojih pisnih stališčih glede te vloge, je podlaga za tezo tožeče stranke člen 116(1) Zivilprozessordnung (nemški zakonik o civilnih postopkih), ki določa, da se lahko pravna pomoč odobri „Partei kraft Amtes“, kadar premoženjska masa, ki jo upravlja, ne zadostuje za pokritje stroškov sodnega postopka.

- 27 Glede tega pa je treba poudariti, da Poslovnik nima določbe, ki bi bila primerljiva s členom 116(1) Zivilprozessordnung, in da izrecno določa, da se pravna pomoč odobri samo fizičnim osebam ob upoštevanju njihovega osebnega premoženjskega stanja.
- 28 Poleg tega je treba navesti, da je zastopnik tožeče stranke na obravnavi v odgovor na vprašanje Sodišča prve stopnje izjavil, da če bi bila tožba zavrnjena in bi bilo tožeči stranki naloženo plačilo stroškov, bi to šlo v breme premoženja družbe Commercy, ne pa v breme osebnega premoženja odvetnice B. Ta izjava je zapisana v zapisniku o obravnavi.
- 29 V teh okoliščinah bi ugoditev vlogi za pravno pomoč v obravnavanem primeru pomenila, da se dejansko tako pomoč odobri pravni osebi, s čimer bi se kršil člen 94(2) Poslovnika.
- 30 Ob upoštevanju vsega navedenega je treba vlogo za pravno pomoč zavreči.

Tožba

- 31 Tožeča stranka zahteva ugotovitev ničnosti zadevne znamke. V utemeljitev te zahteve je v tožbi navedla en sam razlog, in sicer kršitev člena 52(1)(a) Uredbe št. 40/94 v povezavi s členom 8(1)(a) te uredbe. Zatrjuje, da ob upoštevanju enakosti zadevnih

znamk obstaja verjetnost zmede, ker v nasprotju z mnenjem odbora za pritožbe v izpodbijani odločbi zadevni proizvodi in storitve kažejo vsaj majhno podobnost.

32 Vendar je zastopnik tožeče stranke med obravnavo pojasnil, da je zaradi pisne napake člen 8(1)(a) Uredbe št. 40/94 določba, na katero se sklicuje edini razlog, ki se uveljavlja s tožbo, ne pa določba odstavka 1(b) tega člena, ki je upoštevana določba v obravnavani zadevi. Drugi stranki sta izjavili, da temu pojasnilu ne ugovarjata. Ti izjavi sta zapisani v zapisniku o obravnavi

33 UUNT in intervenientka menita, da edini tožbeni predlog tožeče stranke ni dopusten, ker naj Sodišče prve stopnje glede na člen 63(3) Uredbe št. 40/94 ne bi bilo pristojno za razglasitev ničnosti sporne znamke ali za to, da tako odredbo naloži UUNT.

34 Podredno, UUNT in intervenientka zatrjujeta, da je odbor za pritožbe pravilno ugotovil, da zadevni proizvodi in storitve niso niti enaki niti podobni in da se zato člen 8(1)(b) Uredbe št. 40/94 v obravnavanem primeru ne uporabi.

35 Sodišče prve stopnje meni, da se je smiselno najprej opredeliti do temelja zadeve, torej zakonitosti izpodbijane odločbe ob upoštevanju utemeljitev, ki jih je tožeča stranka navedla v okviru edinega razloga, preden – če bo to sploh potrebno – presodi dopustnost tožbe, ki jo izpodbijata UUNT in intervenientka.

- 36 Člen 52(1)(a) Uredbe št. 40/94 določa, da se znamka Skupnosti razglasi za nično na podlagi zahteve, vložene pri UUNT, če obstaja prejšnja znamka v smislu člena 8(2) in so izpolnjeni pogoji iz odstavka 1 ali odstavka 5 istega člena.
- 37 Člen 8(1)(b) iste uredbe za svojo uporabo predpostavlja verjetnost zmede v javnosti na ozemlju, na katerem je varovana prejšnja znamka, zaradi enakosti ali podobnosti navedene znamke z zadevno znamko in zaradi enakosti ali podobnosti proizvodov ali storitev, ki jih označujeta ti znamki.
- 38 V skladu s členom 8(2)(a)(ii) iste uredbe izraz „prejšnje znamke“ pomeni zlasti znamke, registrirane v državi članici, glede katerih je bila registracija zahtevana pred registracijo znamke Skupnosti.
- 39 V obravnavanem primeru sta tako oddelek za izbris kot odbor za pritožbe potrdila enakost zadevnih znamk. Vendar pa sta menila, da zadevno blago in storitve niso niti enaki niti podobni in da zato registracija sporne znamke ni v nasprotju s členom 8(1) Uredbe št. 40/94.
- 40 V utemeljitev svojega edinega razloga tožeča stranka izpodbija to ugotovitev in zatrjuje, da je ta posledica preozke razlage člena 8(1)(b) Uredbe št. 40/94. Tožeča stranka poudarja, da je treba v skladu s sodno prakso to določbo razlagati tako, da bi morala biti razlika med zadevnimi proizvodi in storitvami, kadar sta – kot v obravnavanem primeru – nasprotujoči si znamki enaki, zelo velika, da bi se izključila vsakršna verjetnost zmede.

41 V skladu s sodno prakso je treba obstoj verjetnosti zmede v javnosti v smislu člena 8(1)(b) Uredbe št. 40/94 presojati celovito ob upoštevanju vseh upoštevni dejavnikov posameznega primera. Ta celovita presoja predpostavlja določeno mero soodvisnosti med upoštevanimi dejavniki, tako da lahko majhno podobnost med označenimi proizvodi ali storitvami odtehta večja podobnost med znamkami in obratno (glej sodbo Sodišča z dne 17. aprila 2008 v zadevi Ferrero Deutschland proti UUNT in Cornu, C-108/07 P, neobjavljena v ZOdl., točki 44 in 45 in navedena sodna praksa).

42 Razsojeno je že bilo, da za uporabo člena 8(1)(b) Uredbe št. 40/94 verjetnost zmede predpostavlja hkrati enakost ali podobnost nasprotujočih si znamk ter enakost ali podobnost proizvodov ali storitev, ki jih označujeta. Gre za kumulativne pogoje (glej v tem smislu sodbi Sodišča z dne 12. oktobra 2004 v zadevi Vedral proti UUNT, C-106/03 P, ZOdl., str. I-9573, točka 51, in z dne 13. septembra 2007 v zadevi Il Ponte Finanziaria proti UUNT, C-234/06 P, ZOdl., str. I-7333, točka 48).

43 Zato je treba za uporabo člena 8(1)(b) Uredbe št. 40/94 dokazati, čeprav bi šlo za enakost nasprotujočih si znamk, da so proizvodi ali storitve, ki jih ti označujeta, podobni (glej v tem smislu sklep Sodišča z dne 9. marca 2007 v zadevi Alecsan proti UUNT, C-196/06 P, neobjavljena v ZOdl., točka 24, in sodbo Sodišča prve stopnje z dne 11. julija 2007 v zadevi Mülhens proti UUNT – Minoronzoni (TOSCA BLU), T-150/04, ZOdl., str. II-2353, točka 27).

44 Glede na navedeno in glede na to, da ni ugovorov zoper enakost nasprotujočih si znamk, je treba za odgovor na edini razlog tožeče stranke preveriti natančnost

ugotovitev odbora za pritožbe v izpodbijani odločbi, da zadevni proizvodi in storitve niso podobni, in v tem okviru preskusiti utemeljitve tožeče stranke, da so si v bistvu navedeni proizvodi in storitve vsaj malo podobni.

45 V skladu z ustaljeno sodno prakso je treba za presojo podobnosti proizvodov in storitev upoštevati vse pomembne dejavnike, ki označujejo razmerje med temi proizvodi in storitvami. Ti dejavniki vključujejo zlasti njihove značilnosti, namen, uporabo in konkurenčnost ali komplementarnost (sodba Sodišča z dne 11. maja 2006 v zadevi Sunrider proti UUNT, C-416/04 P, ZOdl., str. I-4237, točka 85, in zgoraj v točki 43 navedeni sklep Alecansan proti UUNT, točka 28).

46 V obravnavanem primeru je odbor za pritožbe v točkah od 18 do 21 izpodbijane odločbe primerjal obravnavane proizvode in storitve. Navedel je, da so zadevni proizvodi in storitve, ki jih označuje prejšnja znamka, sestavni del spletne strani ali pa so namenjeni temu, da se na taki strani vzpostavi sistem rezervacij, naročil in plačil hotelskih sob ter da se podjetju omogoči namestitve takega sistema na spletu. Po mnenju odbora za pritožbe se razlikujejo od zadevnih storitev, ki jih označuje sporna znamka, ki so v bistvu storitve informiranja, rezervacij in naročil potovanj in hotelskih sob, katerih cilj je široki javnosti omogočiti, da rezervira hotelsko sobo ali potovanje za službene potrebe, sprostitev ali kateri koli drug namen.

47 Odbor za pritožbe je prav tako poudaril okoliščino, da proizvodi in storitve, ki jih označuje prejšnja znamka, spadajo v specializiran sektor, namreč sektor proizvodov in storitev, ki se nanašajo na posodabljanje in delovanje informacijskega sistema in so namenjeni ozki javnosti, ker so namenjeni zgolj temu, da se podjetju, ki posluje v hotelskem sektorju ali sektorju potovanj, omogoči vgradnja sistema spletnih registracij, ki je dostopen na spletu. Ozka javnost, ki jo sestavljajo ta podjetja, naj bi se jasno razlikovala od široke javnosti, ki so ji namenjene zadevne storitve, ki jih označuje sporna znamka.

48 Ker se zadevni proizvodi in storitve prodajajo različnima javnostma, je odbor za pritožbe menil, da ti niti niso v konkurenčnem razmerju.

49 Poleg tega je odbor za pritožbe presojal morebitno komplementarnost zadevnih proizvodov in storitev. Meni, da bi morala biti v obravnavanem primeru taka značilnost izključena, ker široka javnost, ki so ji namenjene storitve, označene s sporno znamko, ne uporablja zadevnih proizvodov in storitev, ki jih označuje prejšnja znamka in so izključno namenjeni podjetjem, ki nato opravljajo storitve za to široko javnost.

50 Nazadnje, odbor za pritožbe je v zvezi s tem poudaril, da spletni uporabniki, ki potovalne storitve kupujejo na spletu, verjetno ne vedo, kdo je priskrbel programsko opremo, ki spletni trgovini omogoča delovanje, in da so v vsakem primeru sposobni razlikovati med podjetji, ki zagotavljajo zapleteno tehnologijo, in podjetji, ki na spletu prodajajo potovalne storitve.

51 Te ugotovitve je treba preskusiti. S potrebnim pravnim standardom izkazujejo, da se zadevni proizvodi in storitve razlikujejo glede na svoje značilnosti, namen in uporabo in da niso konkurenčni ali komplementarni. Treba je namreč najprej ugotoviti, da so zadevni proizvodi in storitve, ki jih označuje prejšnja znamka, informativni, medtem ko imajo storitve informiranja, naročila in rezervacije, ki jih označuje zadevna znamka, drugačen značaj in uporabljajo informatiko zgolj za nadaljnje posredovanje informacije ali za omogočanje rezervacij hotelskih sob ali potovanj.

- 52 Pripomniti je treba, da so zadevni proizvodi in storitve, ki jih označuje prejšnja znamka, posebej namenjeni podjetjem, ki poslujejo v hotelskem sektorju ali sektorju potovanj, in da so storitve informiranja, naročila in rezervacije, ki jih označuje zadevna znamka, namenjene široki javnosti.
- 53 Poleg tega je treba pripomniti, da se zadevni proizvodi in storitve, ki jih označuje prejšnja znamka, uporabljajo za to, da se informacijskemu sistemu, še zlasti pa spletni trgovini, omogoči delovanje, medtem ko se storitve informiranja, naročila in rezervacije, ki jih označuje zadevna znamka, uporabljajo za rezervacijo hotelskih sob ali potovanj.
- 54 Zgolj okoliščina, da se storitve informiranja, naročila in rezervacije, ki jih označuje zadevna znamka, opravljajo izključno na spletu in je torej zanje potreba računalniška podpora, kot je ta, ki jo zagotavljajo proizvodi in storitve, ki jih označuje prejšnja znamka, ne zadošča za to, da ne bi bilo več bistvenih razlik, ki obstajajo med zadevnimi proizvodi in storitvami glede njihovih značilnosti, namena in uporabe.
- 55 Informacijski proizvodi in storitve se namreč uporabljajo v skoraj vseh sektorjih. Pogosto se lahko isti proizvodi ali storitve, na primer določena vrsta programske opreme ali operacijskega sistema, uporabljajo za zelo različne namene, ne da bi to pomenilo, da s tem proizvodi oziroma storitve postanejo različni. Obratno pa storitve potovalnih agencij ne spremenijo značilnosti, namena ali uporabe samo zato, ker se opravljajo na spletu, in sicer še toliko manj, ker je dandanes uporaba računalniških aplikacij za opravljanje takih storitev tako rekoč nepogrešljiva, tudi če teh storitev ne opravlja spletna trgovina.

56 Poleg tega zadevni proizvodi in storitve niso zamenljivi, ker so namenjeni različnim javnostim. Tako je odbor za pritožbe pravilno ugotovil, da navedeni proizvodi in storitve medsebojno niso konkurenčni.

57 Nazadnje, ti proizvodi in storitve niso niti komplementarni. Glede tega je treba spomniti, da so komplementarni tisti proizvodi ali storitve, med katerimi obstaja tesna povezava v tem smislu, da je eden neobhodno potreben ali pomemben za uporabo drugega, tako da lahko potrošniki sklepajo, da oba proizvoda izdeluje oziroma obe storitvi opravlja isto podjetje (sodbe Sodišča prve stopnje z dne 1. marca 2005 v zadevi Sergio Rossi proti UUNT – Sissi Rossi (SISSI ROSSI), T-169/03, ZOdl., str. II-685, točka 60; z dne 15. marca 2006 v zadevi Eurodrive Services and Distribution proti UUNT – Gómez Frías (euroMASTER), T-31/04, neobjavljena v ZOdl., točka 35, in z dne 17. junija 2008 v zadevi El Corte Inglés proti UUNT – Abril Sánchez in Ricote Saugar (Boomerang TV), T-420/03, ZOdl., str. II-837, točka 98).

58 Ta opredelitev, ki se je oblikovala s sodno prakso, pomeni, da se lahko komplementarne proizvode ali storitve uporabljajo skupaj, za kar se predpostavlja, da so namenjeni isti javnosti. Iz tega sledi, da ni komplementarne povezave med proizvodi ali storitvami, ki so nujno potrebni za delovanje gospodarskega podjetja, ter proizvodi in storitvami, ki jih to podjetje izdeluje oziroma opravlja. Ti kategoriji proizvodov oziroma storitev se ne uporabljata skupaj, ker proizvode in storitve iz prve kategorije uporablja zadevno podjetje samo, medtem ko tiste iz druge kategorije uporabljajo stranke navedenega podjetja.

59 Čeprav tožeča stranka priznava, da so končni uporabniki zadevnih proizvodov in storitev različni, poudarja, da v obravnavanem primeru verjetnosti zmede ni mogoče izključiti, ker je edini namen zadevnih proizvodov in storitev, ki jih označuje prejšnja

znamka, omogočiti opravljanje storitev informiranja, naročila in rezervacije, ki jih označuje zadevna znamka. Praviloma naj javnost, ki se zanima za te zadnje storitve, ne bi vedela, kdo je izdelal potrebno programsko opremo in niti naj glede informacij, ki so na spletni strani intervenientke, ne bi mogla razločiti, katere se nanašajo na intervenientko in katere na programsko opremo ali storitve, ki jih opravlja podjetje, specializirano za informatiko, kot je tožeča stranka. Nazadnje, na spletni strani intervenientke se storitve, ki jih označuje sporna znamka, prepletajo z zadevnimi proizvodi in storitvami, ki jih označuje prejšnja znamka.

60 Te utemeljitve ni mogoče sprejeti. Glede tega je treba poudariti, da trgovski izvor programske opreme in informacijskih storitev, ki omogočajo delovanje spletne strani tožeče stranke, praviloma ni predmet niti najmanjšega zanimanja javnosti, ki so ji namenjene storitve, ki jih označuje zadevna znamka in se opravljajo prek te spletne strani. Za to javnost je spletna stran intervenientke preprost pripomoček za spletno rezervacijo potovanj in hotelskih sob. Pomembno je dobro delovanje, in ne kdo je zagotovil programsko opremo in informacijske storitve, ki omogočajo njeno delovanje.

61 Tudi če se nekatere stranke intervenientke sprašujejo o trgovskem izvoru programske opreme in storitev njenega razvoja in oblikovanja, ki so nujni za delovanje njene spletne strani, pa lahko – kot je to pravilno poudaril odbor za pritožbe – razlikujejo med specializiranimi podjetji, ki opravljajo te storitve, in storitvami intervenientke, ki opravlja storitve, ki se nanašajo na spletni sektor turizma in potovanj. Ker se storitve, ki jih označuje zadevna znamka, vedno opravljajo izključno na spletu, je namreč treba predpostavljati, da stranke intervenientke vsaj malo poznajo osnove informatike. Tako se zavedajo, da spletnega rezervacijskega sistema ne more namestiti vsak računalniški uporabnik in da je za to namestitev potrebna programska oprema ter storitve njenega razvoja in oblikovanja, ki jih opravlja specializirano podjetje.

62 Tudi zatrjevanje tožeče stranke, da stranke intervenientke ne morejo razlikovati med informacijami, ki se nanašajo na intervenientko, in tistimi, ki se nanašajo na programsko opremo in take informacijske storitve, ki jih označuje prejšnja znamka, ni pravilno. Informacije, ki morebiti zanimajo stranke intervenientke, se nanašajo na način potovanj, razpoložljivost hotelskih sob in njihovo ceno. Prav zagotavljanje teh informacij so storitve, ki jih označuje zadevna znamka. Proizvodi in storitve, ki jih označuje prejšnja znamka, so namenjeni zgolj usmerjanju teh informacij in sami kot taki zainteresiranim ne posredujejo drugih informacij.

63 Nazadnje, tožeča stranka izpodbija mnenje, da se izpodbijana odločba sklicuje na sodbo Oberlandesgericht Dresden (višje deželno sodišče v Dresdnu) z dne 12. maja 2006, ki jo je intervenientka navajala pri odboru za pritožbe. V tej sodbi je Oberlandesgericht Dresden, ki je odločalo v sporu med tožečo stranko in intervenientko zaradi kršitve pravice znamke, odločilo, da programska oprema in storitve razvoja in oblikovanja programske opreme ter storitve, za opravljanje katerih se uporablja programska oprema, niso podobne, ker javnost ve, da se storitve številnih sektorjev opravljajo zaradi elektronske podpore. V točki 22 izpodbijane odločbe se odbor za pritožbe popolnoma strinja z utemeljitvijo in ugotovitvami iz zadevne sodbe.

64 Vendar pa tožeča stranka zatrjuje, da to sklicevanje potrjuje povsem napačen sklep odbora za pritožbe, da zadevni proizvodi in storitve niso podobni. Meni, da se sodba v zadevi Bundesgerichtshof (nemško zvezno vrhovno sodišče) z dne 13. novembra 2003 (I ZR 103/01, GRUR 2004, str. 241), ki je navedena v obrazložitvi zgoraj navedene sodbe Oberlandesgericht Dresden, nanaša na zadevo, v kateri se je način posredovanja določenih informacij in naročil, namreč njihovo posredovanje z informatiziranim sistemom ali drugimi sredstvi, kot je navadna pošta, obravnaval kot nepomemben za rešitev spora. Obravnavana zadeva naj bi bila drugačna, ker se zadevne storitve, ki jih označuje zadevna znamka, opravljajo izključno na spletu.

⁶⁵ Kot je bilo navedeno, zgolj okoliščina, da se zadevne storitve intervenientke, ki jih označuje sporna znamka, opravljajo izključno na spletu, ne zadostuje, da bi se na podlagi tega sklepalo na podobnost med storitvami in proizvodi ter storitvami, ki jih označuje prejšnja znamka. V nasprotju s trditvami tožeče stranke torej to, da se izpodbijana odločba sklicuje na zgoraj navedeno sodbo Oberlandesgericht Dresden, v ničemer ne kaže na to, da je sklep, da proizvodi in storitve, ki jih označujeta nasprotujoči si znamki, niso podobni, napačen; to pa velja, ne da bi bilo treba preskusiti, ali je bila v zadnjenavedeni sodbi pravilno uporabljena sodna praksa Bundesgerichtshof, saj to vprašanje presega pristojnost Sodišča prve stopnje in v nobenem primeru ni upoštevno za obravnavani spor.

⁶⁶ Iz vsega navedenega izhaja, da je treba edini razlog tožeče stranke zavrniti kot neutemeljen.

⁶⁷ Zaradi zavrnitve edinega razloga, ki ga uveljavlja tožeča stranka v utemeljitev svoje tožbe, je treba to tožbo vsekakor razglasiti za neutemeljeno, ne da bi bilo treba odločati o ugovoru nedopustnosti, na katerega se sklicujeta UUNT in intervenientka v odgovoru na tožbo (glej v tem smislu sodbi Sodišča z dne 26. februarja 2002 v zadevi Svet proti Boehringer, C-23/00 P, Recueil, str. I-1873, točka 52, in z dne 23. marca 2004 v zadevi Francija proti Komisiji, C-233/02, Recueil, str. I-2759, točka 26).

Stroški

⁶⁸ V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Tožeča stranka ni uspela, zato se ji v skladu s predlogi UUNT in intervenientke naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (peti senat)

razsodilo:

- 1. Vloga za pravno pomoč se zavrže.**
- 2. Tožba se zavrne.**
- 3. Družbi Commercy AG se naloži plačilo stroškov.**

Vilaras

Prek

Ciucă

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 22. januarja 2009.

Podpisi